Rezolvare 2022

Tips and tricks

Criza Orientală = destrămarea Imperiului Otoman

Acțiuni desfășurate în cadrul Crizei Orientale din a doua jumatate a secolului XIX= implicarea în războiul ruso-turc

Istoria României de-a lungul secolelor nu a avut o evoluție liniară ,ci un parcurs marcat de fluctuații și schimbări bruște. Așa cum remarcă Nicolae Iorga „istoria este cea dintâi carte a unei nații", subliniind rolul esențial al trecutului în formarea identității naționale. INTRODUCERE GENERALĂ!!!

Sentimentul unionist s-a perpetuat de-a lungul secolului XIX, fiind concretizat prin întemeierea statului român modern. Astfel, un fapt istoric desfășurat de români în perioada 1851-1859 a fost dubla alegerea ca domn a lui Alexandru Ioan Cuza. (cerința reluată). De organizarea celor două Adunări Elective care urmau să desemneze domnul s-au ocupat trei caimacani care țineau locul Guvernului. În Moldova, Adunarea Electivă era dominată de reprezentanții Partidei Naționale, care l-au desemnat ca domn pe colonelul Alexandru Ioan Cuza. În urma alegerilor, A.I. Cuza este numit domn al Moldovei la data de 5 ianuarie 1859. În ceea ce privește Adunarea Electivă din București, aceasta era dominată de conservatorii care și-l doreau ca domn pe Gheorghe Bibescu sau Barbu Știrbei. Însă, la intervenția Partidei Naționale și a presiunii venite din partea populației capitalei, Adunarea Electivă îl desemnează ca domn al Țării Românești tot pe A.I. Cuza la data de 24 ianuarie 1859. Prin urmare, acest fapt a rămas în istorie sub denumirea de „politica faptului împlinit". Prin dubla alegere a lui Cuza, s-a realizat de-facto unirea Moldovei cu Țara Românească, prima etapă în formarea statului național modern român.

De-a lungul domniei sale, Cuza a făurit un amplu program de reforme, menite a moderniza din temelii societatea românească. Astfel, două măsuri de politică internă adoptate în statul român, între anii 1862-1859 sunt legea rurală și legea învățământului.(reluarea cerinței). În martie 1864 a intrat în vigoare chestiunea rurală. Proiectul propunea desființarea clăcii și împroprietărirea țăranilor cu loturile pe care le aveau în folosință. Aceasta a iscat divergențe între domn, guvernul Kogălniceanu și Adunarea Legislativă. Ca urmare, a fost adoptat un nou act constituțional, intitulat Statutul Dezvoltător al Convenției de la Paris. Pivotul a fost legea rurală, intrată în vigoare la 14 august 1864, prin care se stabilea că țăranii clăcași erau eliberați de obligația de a presta claca și erau împroprietăriți cu pământul pe care îl foloseau prin despăgubire. Suprafața de pământ era stabilită în funcție de numărul de vite deținute. Cei care nu au prestat claca puteau fi împroprietăriți numai pe locuri de grădină și casă, iar pământul nu putea fi înstrăinat sau ipotecat timp de 30 de ani și trebuia răscumpărat în 15 ani.

În scopul formării unei populații informate și productive, Cuza a propus ca învățământul să fie accesibil tuturor claselor sociale și să asigure satisfacerea nevoilor reale ale societății românești. Ca urmare, a fost promulgată legea învățământului general din 1864 care reglementa instruirea la toate nivelurile, acordând o atenție particulară învățământului primar, prin stabilirea principiului de gratuitate și obligativitate al acestuia. În anul 1860 a fost înființată Universitatea din Iași, iar în 1864 cea din București.

Deși domnul a contribuit semnificativ la consolidarea statului român, împotriva sa a luat naștere Monstruasa coaliție, o alianță care urmărea detronarea lui Cuza. Prin urmare, locul lui Cuza a fost luat de o dinastie străină. De numele regelui Carol I se leagă obținerea independenței. Astfel, un fapt istoric desfășurat în contextul „crizei orientale" din a doua jumătate a secolului al XIX-lea a fost participarea la războiul ruso-turc. Contextul favorabil obținerii independenței României este oferit de redeschiderea „Crizei Orientale" între 1875-1876 prin revoltele antiotomane care au loc în Bosnia și Herțegovina, Bulgaria, Serbia si Muntenegru. Romania își dorea implicarea în război pentru a obține statutul de țară cobeligerantă, fiindu-i astfel recunoscută independența. Deși inițial armata rusă refuză ajutorul armatei române, acest lucru se modifică odată cu oprirea rușilor la Plevna. Astfel, armata română, condusă de Carol, va primi comanda trupelor româno-ruse de la Plevna. Pe data de 30 august 1877, forțele româno-ruse puse sub comanda principelui Carol au executat un al treilea atac general asupra Plevnei, iar singura victorie a fost cucerirea redutei Grivița întâi. Ulterior, are loc asediul Plevnei, forțele româno-ruse cucerind reduta Rahova. În ziua de 28 noiembrie 1877 după aproape trei luni Plevna a capitulat, iar comandantul Ostman Pașa s-a predat ofițerilor români. România a contribuit semnificativ la capitularea Imperiului Otoman la data de 19 ianuarie 1878.

Odată cu trecerea în neființă a regelui Carol I, tronul țării a fost ocupat de regele Ferdinand I, supranumit „întregitorul de țară".

Din punctul meu de vedere, statul român s-a implicat activ în relațiile internaționale din primele două decenii ale secolului al-XX-lea prin intrarea în Primul Război Mondial alături de Antantă. La Consiliul de Coroană de la Cotroceni din 14 august 1916 s-a hotărât intrarea României în război alături de Antanta. Prin urmare, România va declara război Austro-Ungariei. Conform planului inițial, trei armate române au trecut granița cu Austro-Ungaria pentru a elibera Transilvania, iar o armata acționa de-a lungul graniței de sud, pe Dunăre, pentru a preveni un atac germano-bulgar. Obiectivul inițial al armatei române era eliberarea Transilvaniei și apoi înaintarea spre valea Tisei și valea Dunării pentru a tăia sursele de aprovizionare ale armatei austro-ungare. Armata româna trece în Transilvania sub deviza „acum ori niciodată" și eliberează orașele Brașov, Sfântul Gheorghe, Făgăraș, Miercurea Ciuc, avansând până la Sibiu și Sighișoara. Înaintarea armatei române în Transilvania a fost oprită de trupele austro-ungare, iar românii se retrag pe linia Carpaților unde are loc „bătălia trecătorilor". În acest timp, Antanta nu își îndeplinește obligațiile militare. Prin urmare, trupele germano-bulgare îi înfrâng pe români la Turtucaia pe 24 august 1916, apoi trec Dunărea. În octombrie-noiembrie au loc luptele de la Jiu, Olt, Argeș si Neajlov. La 23 noiembrie 1916, Bucureștiul este ocupat de generalul german August Von Mackesen, iar teritoriul țării este ocupat de Puterile Centrale. Guvernul, Casa Regala și armata română și o parte a populației se

retrag în Moldova. Iașul devine noua capitală, iar frontul se stabilizează pe linia Focșani-Galați. În acest timp, autoritățile române decid să trimită în Rusia tezaurul Băncii Naționale și alte valori.

În concluzie, istoria acestor state a fost marcată de abilitatea de a naviga între amenințările politice, conflicte și negocieri, reflectând complexitatea națiunii române în fața presiunilor externe. CONCLUZIE GENERALĂ!!!